

Dodelijk parfum

Gordon Thomas

Dodelijk parfum

Vertaald door W.A. Dorsman-Vos

SAGA Egmont

Dodelijk parfum

Vertaald door W.A. Dorsman-Vos

Originele titel *Deadly Perfume*

Eerste druk november 2024

Copyright © 1991, 2024 Gordon Thomas en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur ©

NUR 337

ISBN: 9788728371817 (POD paperback)

ISBN: 9788728371497 (e-book)

ISBN: 9788728371800 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Dankwoord

Aan allen die mij bij het schrijven van dit boek ter zijde hebben gestaan:

Ian en Marjorie Chapman, twee van de weinige echte uitgevers op de wereld. Zij durfden een risico te nemen. Geen schrijver heeft meer steun van hen ontvangen;

Russell Galen, mijn agent, maar eigenlijk veel en veel meer;

Yvonne Holland, een uitstekend redacteur;

en verder: Donough O'Connor, Sean Dignam, Mary McGrath, Miranda Moriarty, Edith, mijn vrouw, en ten slotte al mijn vrienden in Israël en Egypte.

1

De Chinezen zelf wisten niet eens dat David Morton in hun land was. Hij had een duizend jaar oude route genomen – een smokkelaarspad dat ontstaan was in de dagen dat de eerste keizer de zeven staten die altijd op voet van oorlog hadden gestaan had verenigd tot een groot rijk. Nu, een week nadat hij de grens was overgegaan, was hij diep in de Volksrepubliek doorgedrongen, en in het regenwoud bespiedde hij de vier Arabieren die zo ver van huis waren.

De miniatuurmicrofoontjes die ingebouwd waren in de ventilatiekanalen van zijn junglehelm stelden hem in staat het gesprek van de Arabieren te volgen. Tot dusver ging het over het heerlijke vooruitzicht weer naar huis te kunnen.

Ze waren gespannen, zenuwachtig en deden hem met hun snuffelende neuzen en flitsende ogen aan woestijnvossen denken. En toch hadden ze de kinderen niet in de gaten. De kleffe vochtigheid smoorde alle geluiden. Het meisje en de jongen

hadden de Arabieren vanuit hun dorp, een kilometer of twee terug, gevolgd.

Morton had een paar tellen geleden een glimp van de kinderen opgevangen toen ze rechts van hem door het gebladerte slopen. De jongen leek niet ouder dan tien, het meisje iets jonger. Kinderen die rover en reizigertje speelden.

Lang geleden had hij daar de volwassen versie van geleerd – had zich al de regels om in de jungle, de bergen, de sneeuw en de woestijn te overleven eigen gemaakt. Die regels werden gekenmerkt door eenvoud: als het er op aankwam viel hij terug op de diensten van zijn eigen lijf en dat raakte de kern van wie en wat hij was.

Zelfs hier, tussen dertig meter hoge bomen was hij opvallend lang. En wat ook opviel was zijn kolossale hoofd met de blonde haardos die nog geen spoor grijs vertoonde. Anderen vroegen zich af hoe hij de voor de hand liggende tekenen van verval wist te vermijden. Zijn huid vertoonde geen groeven of rimpels, zijn zicht was volmaakt, zijn lichaam pezig en recht. Je zag hem zijn achtenveertig jaar niet aan.

Zijn kleding die zomer en winter bestond uit kaki shirt en broek, vormde een lichte bepakking. Hij kon aanspraak maken op de epauletten van luitenant-kolonel, maar hij stond niet op zijn strepen. Wie moest weten wie hij was, wist het zo wel.

De aanwijzingen zag je in zijn vooruitstekende kin die bereid was problemen halverwege tegemoet te komen. Zijn grijze ogen zagen alles, verrieden niets – behalve het feit dat, als jij geen deel uitmaakte van de oplossing, je deel uitmaakte van het probleem. Hun andere boodschap was een bezetenheid met de feiten, het zoeken naar en het vertellen van de waarheid. Hij had zijn gezicht ingesmeerd met een insektenwerend middel en afgedekt met

groen camouflagegaas, zodat hij als hij doodstil bleef liggen kon doorgaan voor een gevallen boomstam.

Drie van de vier Arabieren waren pezig en hadden het doorsneegezicht van de universele huurmoordenaar. De vierde was gezet en gespierd en volledig kaal. Er was iets ongerijmds aan die mannetjesputter met zijn glimmende aktentas in de handen geklemd. De handelsreiziger met zijn gevolg.

Sedert de eerste wolkbreuk van die middag waren ze tot op hun huid toe nat, en opnieuw werd het licht uit de hemel gezogen bij de nadering van de zoveelste plensbui die nog geen minuut duurde. Daarna was de atmosfeer als een vochtige spons.

De microfoontjes vingden het flauwe geritsel van de kinderen op die door de struiken kropen. In Mortons oren klonk gefluister. Het meisje wilde terug naar huis.

‘Nog niet,’ zei de jongen. ‘Nog een klein beetje dichterbij.’

‘Nou goed dan,’ zei het meisje onwillig, ‘maar niet te ver hoor.’

Ze spraken het ijle hoge Kantonese dialect. Morton zag geen kans hun de pas af te snijden. Dat zou zijn aanwezigheid verraden, en dat mocht in geen geval gebeuren.

De paraboolmicrofoons die hij in Zuid-Libanon had laten installeren hadden hem op die Arabieren opmerkzaam gemaakt en de sommen geld die ze tijdens hun cryptische gesprekken met Bangkok hadden geboden, hadden zijn achterdocht vergroot. Twee miljoen Amerikaanse dollars en geen gepingel. Hij moest en zou er achter komen waar ze zoveel geld voor over hadden. En er een stokje voor steken.

Hij had de Arabieren geduldig gevolgd, helemaal vanuit Beiroet, en had met hen in hetzelfde vliegtuig naar Bangkok gezeten. Ze hadden hem geen blik waardig gekeurd, geen mens had op hem gelet.

De Arabieren hadden een dag geproefd van de seksuele genoegens in Pattani, waren van bordeel naar bordeel getrokken en al naar hun stemming een pril jongetje of een pril meisje uitverkoren. De handelsreiziger had daar bovendien de akentas gekocht, en toen drong het tot Morton door dat hij zijn tijd niet verknoeide.

De Arabieren waren naar een filiaal van de Royal Bank of Thailand in Bangkok gegaan en die avond namen ze de trein naar het noorden, naar Udon. Hij zat in de coupé naast hen en was eerder de trein uit dan zij. Vanuit Udon bracht een Thai-gids hen per auto naar Chiang Rai, het hooggelegen hoofdkwartier van de Aziatische smokkelaarsbenden die handelen in verdovende middelen, die al veel langer bestaan en niet minder machtig zijn dan de Medellín-kartels in Colombia. Morton ging erachteraan, want nu wist hij zeker wat het doel van hun tocht was.

In Chiang Rai droeg de Thai de Arabieren over aan een Chinees, een klein, lichthuidig lid van de Yao-stam, een van de minderheden in China en al sinds jaar en dag befaamde smokkelaars. Die man had de Arabieren de Chinese Volksrepubliek binnengesmokkeld. Het gezelschap had weinig bagage en onderbrak de reis alleen om in de dorpen waar hun gids bekend was te eten en te slapen. Dat was in streken waar ze brandcultuur toepasten. Vreemdelingen op zoek naar cocaïne en heroïne waren voor de plaatselijke bevolking allang geen bezienswaardigheid meer.

Toch kwam Morton nooit te voorschijn, hij bleef dichtbij in de jungle wachten en at de proteïnerijke concentraten die hij voor dit doel in Tel Aviv had laten klaarmaken. Hij had genoeg voor twee weken. Daarna zou hij zich in leven houden met wat er om hem heen te vinden was. Maar hij wist nu dat het zover niet

zou komen. Op een open plek in het bos zei de gids dat ze hun bestemming hadden bereikt.

Na een uur zaten ze nog steeds op de grond gehurkt, de Arabieren in hun goedkope pakken uit Libanese bazaars, de gids in de slobberbroek en hooggesloten bloes van zijn stam. Nu en dan wierp hij een steelse blik op de tas. De handelsreiziger liet zijn hand op het handvat rusten. Hij was een kettingroker, net als de anderen.

Morton zag hoe de handelsreiziger naar de gids keek. De kuch van de Arabier raspte in Mortons koptelefoon.

‘Nou, komt er nog wat van?’ vroeg de handelsreiziger in het Engels.

‘Eventjes nog,’ beloofde de gids. ‘Ze moeten van ver komen.’

De handelsreiziger gromde en stak zijn zoveelste sigaret op. Een van de schutters trok zijn pistool en controleerde het met veel vertoon voor hij hem weer achter zijn riem schoof.

‘Slechte mannen,’ fluisterde de meisjesstem in de koptelefoon. ‘We gaan naar huis.’

‘Nee,’ zei de jongen koppig. ‘Ga jij maar. Ik blijf.’

Volgens Mortons berekeningen waren de kinderen een eindje voor hem uit. De schutters praatten zachtjes in het Arabisch met elkaar en letten niet op de gids.

‘We schieten hem dood als we eenmaal weer over de grens zijn,’ zei de ene.

‘Misschien heeft hij daar wel vriendjes,’ wierp de ander tegen. ‘Laten we hem hier doodschieten. Geen haan die er naar kraait.’

‘Hij moet ons weer naar de bewoonde wereld brengen,’ zei de derde schutter.

Zelfs op die afstand hoorde Morton de oplaaierende woede in de stem van de handelsreiziger.

‘Er wordt pas geschoten als ik het zeg.’

De schutters deden er mokkend het zwijgen toe.

Liever dan zich te verroeren liet Morton een heel leger mieren over zijn handen lopen, een miljoen of meer mieren die de revue passeerden voor zijn gezicht dat half in de dorre blaren begraven was. Hij kneep zijn ogen dicht en zoog zijn lippen naar binnen toen de mieren opeens van koers veranderden. Ondanks het smeersel liepen ze in gesloten gelederen langs de ene kant van zijn hoofd naar boven en langs de andere weer naar beneden, omdat ze zich de toegang tot zijn lichaam versperd zagen door een dot watten in zijn neusgaten. Toen de mieren voorbijgetrokken waren opende Morton zijn ogen.

‘Kom nou mee.’ De fluisterstem van het meisje smeekte in Mortons koptelefoon.

‘Nee.’ De jongen klonk nu nog koppiger.

De zucht van het meisje werd gevolgd door het geritsel van hun lichamen op weg naar de open plek. Ze benutten handig de schaduwen en geluiden van de jungle om hun nadering te dekken. Plotseling stakte de adem in de jongenskeel en hun bewegingen stopten.

Morton, de Arabieren, en hun gids zagen op hetzelfde moment als de kinderen de beide mannen aan de overkant van de open plek te voorschijn komen.

De gids krabbelde overeind met een opgeluchte glimlach op zijn gezicht. Een van de Arabieren posteerde zich naast de handelsreiziger en de beide anderen verspreidden zich om een kruisvuur te kunnen leggen. De nieuwaangekomenen letten niet op die manoeuvre.

Morton bestudeerde hen door het vizier van zijn lichtgewicht machinegeweer. Het waren donkerhuidige leden van de

Han-stam, gekleed in koeliejakken en wijde broeken, mensen uit de bergen die gewend waren aan open terrein. Naast een M-16 droeg elk van hen een koppelriem met daaronder een mes waarvan het lange geribde blad dof was gemaakt als voorzorg tegen de weerkaatsing van de zon. Bovendien hing aan die koppel een pikhouweel dat ook dof was gemaakt. Geen lid van de Han-stam ging ooit op weg zonder dat stuk gereedschap. De beide mannen stonden even roerloos en doken toen de struiken weer in, waarbij ze hun geweren gebruikten om zich een weg te banen.

Ze kwamen terug met een derde man. Een man van middelbare leeftijd wiens ribbenkast zwoegde alsof hij een lange weg had afgelegd. Hij droeg een goedkoop pak en een zelfde tas als die van de handelsreiziger.

Hij was lang van stuk voor een Chinees, bijna een meter tachtig, maar hij was goedgebouwd, niet uit zijn krachten gegroeid. Iemand aan wie extra rijst en vlees werden verstrekt. Een bevoorrecht man. De handen die de tas vasthielden hadden nooit een dag hard werken gekend. Zijn gezicht was bleek, haast ivoorkeurig. Een binnenzitter.

De man bekeek de Arabieren met toegeknepen ogen. Toen zijn ademhaling zich had hersteld liep hij de open plek over, de tas in beide handen alsof die zwaar was.

Net op het ogenblik dat hij iets tegen de gids ging zeggen hoorde Morton in zijn koptelefoon een elektrische storing. Kortsluiting, waarschijnlijk door al dat water. Die plensbuien hadden ook hem doorweekt, alsof hij met kleren aan gezwommen had.

Hij zag hoe de gids zich tot de handelsreiziger wendde en naar de aktentas wees.